உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௨.] 1913-௵ ஜூலை௴ [பகுதி ௭

சித்தாந்தபரிபாஷை

என்னும்

தருக்கசோபானம்.

சற்பிரதிபக்கம்—மறுதலையுடையது.

Equalization.

துணிபொருட்கு மறுதலையாகிய துணிந்த பொருளைச்சாதிக்கும் வேறோரேதுவினை யுடையவேது. சத்தம் நித்தியம் செவிக்குப் புலனாதலின் சத்தத்தன்மை போலும். சத்தம் அநித்தியம் காரியப்பாட்டால் குடம் போலும் என்புழி இரண்டு ஏதுக்களு மொன்றற்கொன்று சாத்தியாபாவத்தைச் சாதிக்குந் தன்மை யிருக்கின்றது.

அசித்தம்—பேறில்லது.

Inconclusiveness.

பராமரிச (ஆராய்ச்சி) பிரதிபந்தக (தடையாய) ஞானவிஷயதருமம். இது ஆசிரயாசித்தம், சொரூபாசித்தம், வியாப்பியதன்மையசித்தம் என மூன்றாம்.

ஆசிரயாசித்தம் அல்லது சார்பசித்தம்.

Inconclusiveness the part of the Subject.

யாண்டுப் பக்கம் அசித்தமோ (முடிவுபெறாமை) அது ஆகாயத்தாமரை மணமுடைத்து, தாமரைத்தன்மையால் பொய்

கைத் தாமரைபோலும். என்புழி மணமுடைமைக்கு ஆகாயத்தாமரை சார்பு, அதுவேயில்லை.

சொரூபாசித்தம் அல்லது உருவாசித்தம்.

Inconclusiveness from the nature of the reason.

பக்கத்தின்கண் ஏதுவில்லது. சத்தங் குணம் கண்ணிற்குப் புலனாதலின் என்புழிக் கட்புலனாதல் சத்தத்திற்கின்று. சத்தஞ் செவிக்குப் புலனாதலின்.

வியாப்பியத்தன்மையசித்தம்.

Inconclusiveness from limitation.

உபாதி (செயற்கை)யோடு கூடியவேது. செயற்கையாவது சாத்தியத்தில் வியாபித்து ஏதுவில் வியாபியாதது.

சாத்தியத்தில் வியாபித்தல்—சாத்தியப் பொருளிருக்குமிடத்தின் கண்ணுள்ள முழுதும் அபாவத்திற் கெதிர்மறையாகாமை. யாண்டுப் புகையுண்டு ஆண்டீரவிறகின் கூட்டமுண்டு.

ஏதுவில்வியாபியாமை--ஏதுவிருக்கு மிடத்தின்கண்ணுள்ள முழுது மபாவத்திற்கு எதிர்மறையாதல். யாண்டுத்தீயுண்டு ஆண்டு ஈரவிறகின் கூட்டமின்று. ஒழுகக்காச்சிய விரும்பில் ஈரவிறகின்மையான்.

இச்செயற்கை நான்குவகை. அவையான:—

துணிபொரு ளெல்லாவற்றினும் வியாபிப்பது. ஈர விறகின் கூட்டம்.

பக்க தருமத்தான் வரைந்துகொள்ளப்படுந் துணிபொருளின் வியாபிப்பது. வாயு காட்சிப்பொருள் அளவையா லளக்கற் பாலதாகலின், என்புழி யீண்டு புறப்பொரு ளுண்மையான் வரைந்து கொள்ளப்படும் காட்சிப்பொருளின் வியாபிப்பது உற்பூத வுருவமென்க.

ஏதுவான் வரைந்து கொள்ளப்படுந் துணிபொருளின் வியாபிப்பது. அழிவுபாட்டபாவ நாசமுடைத்து உண்டாக்கற்பாலதாகலின். என்புழி யீண்டு உண்டாக்கற் பாலதாந்தன்மையான் வரைந்து கொள்ளப்படும் நாசமுடைமையின் வியாபிப்பது பாவத்தன்மை.

யாதானு மோர்தருமத்தான் வரைந்து கோள்ளப்படுந் துணி போருள்வியாபிப்பது. முன்னபாவ நாசமுடைத்து அளவையா லளக்கற் பாலதாகலின். என்புழி யீண்டு உண்டாக்கற்பாலதாந் தன்மையான் வரைந்து கொள்ளப்படும் நாசமுடைமையின் வியாபிப்பது பாவத்தன்மை யெனக்கொள்க.

பாதிதம்—மறுப்புடையது.

Fallacy of obsurdity.

தன்னாற் சாதிக்கப்படும் பொருளின தபாவ மற்றோரள வையாற் றுணிவது. நெருப்பு சூடில்லது திரவியமாதலின் என்புழி சூடின்மை சாத்தியம். அதன்பாவமாகிய சூடு துவக் கிந்திரிய காட்சியா லறியப்படுதலின்.

அனுமானமுடிந்தது.

ஆகமம்—உரை.

Testimony.

ஆகமம் (சப்தம்) என்பது ஆப்தவாக்கியம். வாக்கியமென் பது பதங்களின்கூட்டம். பதமாவது * சத்தி ஆற்றலையுடை யது; சத்தியாவது இப்பதத்தானே இவ்வர்த்தம் போதிக்கத் தக்கது என்னும் இறைவனது சங்கேதம். பதத்திற்குப்பொருள் கொள்ளும் ஆற்றல் எட்டுவகை. அவையாவன:—

வியவகாரம்—வழக்கம். மூத்தோனொருவன் கடத்தைக் கொணர்க, கடத்தைக் கொடு செல்க, படத்தைக் கொணர்க, படத்தைக்கொடு செல்க எனக் கூறப்பட்டமையைக் கண்டு பக்கத்தினின்ற பாலன் அவ்வாக்கியங்களின் கடம் படம் முத லிய பதங்கட்குக் காரியத்தோ டியைந்த கடம் படம் முதலியவ ற்றின் சத்திகிரகித்துக்கொள்வது.

விவரணம்—வெளிப்படுத்துவது. ஒருபதத்திற்குச் சமா னமாகிய அர்த்தத்தையுடைய பதாந்திரத்தினாலே அதனருத்த

---

* வையாகரணர் வேற்றுமை யுருபுகளையும், வினையீறுகளையும் விபத்தி யெனக்கொண்டு விபத்தியை யீற்றிலுடையது பதமென்பர். அங்ஙனமாயின் இடைநிலை, விகுதி முதலிய பதமாகா.

த்தைக் கூறுதல். அது கடமுளது என்புழிக்கலசமுளதென்பது.

கோசம்—சொற்பொருளுணர்த்துநூல். பதப்பொருளுணர்த்து நூலாகிய நிகண்டு முதலியவற்றாலர்த்தத்தைக் கிரகித்தல்.

சித்தபதம்—நிச்சயிக்கப்பட்டசொல். தேமாந் தருவிற் பிகமிருந்து சிந்தை களிப்பக் கூவியதால் என்புழிப் பிகம் என்னும் அப்பிரசித்தப் பதத்திற்குப் பிரசித்தபதங்களாகிய தேமா, தரு, சிந்தை, கூவியது முதலியவற்றின் சாந்நித்தியத்தினாலே குயிலின்கட் சத்திக்கிரகிக்கப்படுவது.

வியாகரணம்—இலக்கணம். கடைநிலை, இடைநிலை, முதனிலை முதலியவற்றின் அர்த்தத்தை உணர்த்திப் பதங்களின் சொரூபமும் அர்த்தமு நிச்சயிப்பது.

ஆத்தவாக்கியம்—உரியோன் வாக்கியம். இது கடம், இது படம் என வவ்வவ் வியத்திகளைக் காட்டிப் பதங்களைக்கூறுதல்.

உபமானம்—ஒப்புமை. கோவினை யொக்கும் கவயம் (காட்டா) என்னும் அதிதேச (மாட்டியுணர்த்தும்) வாக்கியத்துடன்கூடிக்கோவை யொத்த பிண்டத்தைக் கண்டுழிக் கவய பதத்திற்குக் கவயரூப பிண்டத்தில் சத்திகிரகிக்கப்படுவது.

வாக்கியவிசேடம்—ஒரு வாக்கியத்தின்கண் ணுள்ள பதத்தைச் சந்தேகமற நிச்சயத்தற்கு அனுகூலமாவது. சோதிட்டோம யர்கத்திற்கு யவத்தினாற் சருவாகின்றது என்னும் வாக்கியத்தின்கண் ணுள்ள யவபதத்தை ஒருசாரார் (ஆரியர்) தீர்க்கசூக விசிஷ்டத்தின் கண்ணும் (நீண்டவாலாகிய விசேஷணத்தோடுங் கூடிய வாற்கோதுமை) மற்றொரு சாரார் (மிலேச்சர்) கங்குவின் (தினை) கண்ணும், பிரயோகித்தலாற் சந்தேக நிகழ்ந்துழி, வசந்த காலத்துச் சருவ சசியங்களின் (எல்லாமரங்களின்) பத்திரங்களு முதிர்கின்றன. சாலியாகிய யவம் (நெல்) மதர்த்து நிற்கின்றது என்னுஞ் சேட வாக்கியத்தானே தீர்க்கசூக விசிஷ்டத்தின் கண் அதற்குச் சத்தி நிச்சயிக்கப்படுகிறது

(இன்னும் வரும்)

மணவழகு.

ஆ ண வ ம ல ம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி-2, பகுதி-6, பக்கம்-185:)

ஆணவ நீக்சம்.

ஆணவம் அநாதியாயுள்ளதேல், அது நித்தியமாதலும் வேண்டும். அது நித்தியமாயின், அதினின்றும் நீங்கி ஆன்மாக்கள் முத்தி அடைவது எங்ஙனம் எனின், ஆணவ மலம் நித்தியமாயினும் அது கடவுளது திருவருட்சோதியின் முன்னர் அப்பிரகாசமுற்றுத் தன்வலி குன்றிமடியும். கடவுளது திருவருட்சோதி தரிசனமாகவே, ஆணவ மலத்தாற் பிணிப்புண்ட ஆன்மாக்கள், ஒளியைக் கண்ட விடத்து இருளால் எய்திய மிடியினின்றும் நீங்கினாலென்ன, ஆணவச் சிமிழ்ப்பினின்றும் நீங்குவர். ஆணவத்துக்கு அழிவில்லையாயினும் அதன் வலி முத்திதசையிலே ஆன்மாக்களைத் தாக்குமாறில்லை என்க. இஃதாமாயின் ஆணவமலம் முத்திதசையினும் கெடுமாறில்லையோ எனின் இல்லை என்க.

முத்தி தனில் மூன்று முதலுமொழியக் கேள்
சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலணு—மெத்தவே
இன்பங் கொடுத்த லிறையத்தை விளைவித்தன்மலம்
அன்புடனே கண்டுகொ ளப்பா.

என்பது ஆப்த வாக்கியம். முத்தியின்பத்தை விளைப்பது மலம் என்பது எங்ஙனம் என்பீராயின், அனலின் கண்ணே குளிர்காய்வானுக்கு அனலாற் பெறுஞ்சுகத்தை விளைப்பது குளிரன்றே? அங்கே குளிரின்வலி அடங்கி நிற்பினும் அஃதுண்மை பற்றியன்றே அனலின் சுகம் அனுபவமாவது. அதுபோல முத்தியினும் ஆணவமலம் உண்மை பற்றியே அதனைத் தடுத்து நின்றொளிரும் சிவப்பிரணீதத்தை ஆன்மாக்கள் சுவைக்குமாறென்க.

இஃதுண்மையாயினாக, மலம் அனாதியாயுள்ள தாயின் அதன் வலியும் அற்றேயாகி, அதன் வலியும் நித்தியமாதல் வேண்டும், பின்னை அது முத்திக்காலத்தே கெடுமாறு எங்ஙனமெனின்; முத்திக்காலத்தே மலர்தான், அன்றி அதன் குணந்தான்

கெட்டொழிவதில்லை. சூரியசந்நிதியில் தாராகணங்கள் ஒளி மழுங்கினாலென்ன சிவசந்நிதானத்திலே மலத்தின் வலி அப்பிரகாசமற்று மழுங்கிடும். இதனையே மலநீக்க மென்று உபசரிப்பதென்க. இஃதாயின் மலம் மலினமுறாமை அநாதி தொட்டுள்ளதாக, அது முத்திதசையில் மலினமுறும் என்று கோடல் எங்ஙனம் எனின்; அநாதியாயுள்ள தொன்று அழிவுறாதென்பதன்றி, அதன்வலி அப்பிரகாச முறுதற் கமைந்த எதுவைக் கண்டவிடத்தும் மலினமுறாது பிரகாசமுற்றே நிற்கும் என்று கோடல் நியாயநூற்றுணிபாகாது. அநாதியாயுள்ளது அழியாது என்பது "உள்ளது இல்லாதாகாது" என்னும் சத்திய நெறிபற்றியேயாம். உண்மைப்பொருளாகிய பாசமாவது அதன் குணமாவது எக்காலத்தும் அழிவுறுதல் இல்லை. அவற்றது ஆற்றல் சிவசந்நிதானத்திலே ஆன்மாக்களைத் தாக்குமாறில்லை என்பதே சித்தாந்தமாம். ஒளியைக் கண்டவிடத்து இருள்வலி தலையெடாமை சகசமேயாம். சிவானுக்கிரகம் சொலிக்கும் போது ஆணவ இருள் தலையெடாது ஒழிதலும் சகசமேயாம் என்க. ஆணவ மலம் அநாதியாயுள்ளதாயினும் சிவசந்நிதானத்திலே தன்வலிபலியாமையாகிய குணத்தையும் அவ்வநாதி தொட்டேகொண்டுள்ளதாம். அவ்வநாதி குணத்தின் வழி நின்றே. அது சிவ்சந்நிதானத்தின் கண்ணே தனது ஆற்றல் பலியாது கிடக்கும் என்பதறிக.

ஆணவம் இன்னும் என் நீங்கிற்றில்லை?

மலம் நீங்கும் இயல்பிற்றாயின், அநாதிதொட்டு இதுகாறும் அளவிறந்த காலம் சென்றிருப்பவும், அது இன்னும் என் நீங்கிற்றில்லை? என்றும், இதுகாறும் நீங்காதது இனி ஒருகாலத்து நீங்கும் என்று காத்திருத்தல் எங்ஙனம்? என்றும சிலர் ஆசங்கிப்பர். மலத்தினது சத்திகள் அளவிறந்தன வாதலினாலும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் அளவிறந்த ஆற்றலுடையதாதலானும், அவ்வொவ்வொன்றன் நீக்கத்துக்கும் அளவிறந்த காலம் வேண்டப்பட்டு, மலம் ஒருங்கே நிற்குதற்கு எம்மாற் கணித்தற்கரிய அளவில் நெடுங்காலம் செல்லும். இக்கால வரையறையை எல்லைப்பட்ட எமது சிற்றறிவால் வரையறுத்தல் சிறி

தும் ஏலாது. மலம் இன்னும் நீங்காமைபற்றி நாம்சொல்லத்தக்கது மலத்தின்வலி இன்னும் குன்றிற்றில்லை என்பதே. ஆனால் மலம் தனது அளவிற் சிறிதேனும் கூடாதபடி இருந்தபடியே இருக்க, காலம் எப்போதும் கூடிக்கொண்டே வருதலாலும், மலத்தைத் தேயத்தற்குரிய சிவசத்தி எப்போதும் தொழிற்பட்டுக்கொண்டே வருதலாலும், இந்தமலம் ஒருகாலத்தில் நீங்கும் என்று நாம் நன்ருகத் துணிந்து சொல்லத்தக்கது.

அன்றியும் காலமாவதுமாயையின் உண்டாகும் ஓர் தாத்துவிகப்பொருள். இந்தத் தாத்துவிகப்பொருள்கொண்டு இதனுக்குக் காரணமாயுள்ளமாயையையாவது, அதனின்றும் அநந்தமடங்கு வலிகொண்டமைந்துள்ள ஆணவமலத்தை யாவது அளக்கத்துணிதல் சிறிதும் கூடாது. அதாவது காலத்தால் மலமாயாகன்மங்களாகிய பாசநீக்கத்தை நிச்சயித்தல் சாலாதென்றபடி. இன்னமும் அநந்த காலம் கழிந்தும் மலம் இன்னும் ஏன் நீங்கிற்றில்லை எனனும் வினு இந்தக் காலத்து மாத்திரம் அல்ல எந்தக் காலத்தும் கேட்கத்தக்கதாம்—என்னை. காலம் அநாதிக்கண்ணதாகலின், அதன் எந்த எல்லையைத் தான் எடுத்து நோக்கினும், அந்த எல்லைக்கு முற்பட அநந்தகாலம் உண்டாமாதலின், அதுவரையும் ஏன் மலம் நீங்கிற்றில்லை என்று எப்போதும் கேட்கலாம். ஆகவே ஒருகாலத்தாவது மலசம்பந்தம் இருத்தல் கூடாது என்றபடியாம். இது என்சொல்லிய வாருமே எனின் எக்காலத்தாவது அபூரணத்துவமுடையராய் ஆன்மாக்கள் இருத்தல் கூடாது என்றவாரும். அதாவது, எல்லாரும் எப்போதும் கடவுளையொப்ப அநாதிமல முத்தராய் இருத்தல் வேண்டும் என்றபடியாகும். இஃதாயின் கடவுளுடைய சமானரகிதம் சர்வகாருண்ணியத்துவம் முதலிய குணங்களெல்லாம் இழுக்குற்றுக் கடவுளுண்மைக்கும் அநர்த்தம் வந்து சூழுமாதலின், கடவுள் எப்போதுள்ளாரோ அப்போதே மலபந்தராய் ஆன்மாக்களும் உண்டென்பதும், அவர்களுடைய மலநீக்கம் எப்போது சித்திக்கும் என்பது எமது சிற்றறிவுகொண்டு நிச்சயிக்கத்தக்க தன்றென்பதூஉம், எனவே ஆணவமலம் இன்னும் ஏன் நீங்கிற்றில்லை என்னும் வினு எம்மால் வினவத்தக்க தன்றென்பதூஉம் போந்தபடி கண்டுகொள்க.

ஆணவ மலம் ஒருகாலத்து நீங்கும்.

கடவுள் சர்வகாருண்ணியராதலில் எம்மைப் பந்தித்துள்ள இம்மலபந்தம் எப்படியோ ஒருகாலத்து நீங்கும் என்றே நாம் சொல்லத்தக்கது. அற்றன்று; மலம் ஒருகாலத்தும் கடைபோக நீங்குவதில்லை. முத்திபிற்புகாதபடி மலபந்தராய் ஆன்மாக்கள் அளவிலே கடவுளுடைய கருணை இல்லை என்றால் கடவுள் பட்சபாதமுடையார் எனப்படுவர். அதுமட்டோ அக்கருணை அவ்வான்மாக்களுடைய மலத்தைப் போக்கும் வலியிலதென்றுழிக் கடவுளுடைய வரம்பிலாற்றலுக்கும் பங்கம்வந்தெய்தும். அது மாத்திரமோ? அந்த ஆன்மாக்கள் அளவிலே கடவுளுடைய பஞ்சகிருத்தியம் பயன்பட்டிலதென்றாய் கடவுளிடத்தே நிர்ப்பிரயோசன தோஷமும் வந்து சூழும்.

நன்று கூறினீர். "பெத்தான் மாவைநணுகி நிற்குமாதலால் நாசமுமின்றாமே" என்பது அருணந்தி சிவத்துடைய திருவாக்காதலின், ஆணவ மலத்தாற் கட்டுண்ட ஆன்மாக்கள் நித்தியமும் உளராவர் என்பதே சித்தாந்த நூற்கருத்து என்பீராயின், இங்ஙனம் கூறுவது யானைகண்ட குருடன் கூற்றை நிகர்க்குமென்க. அருணந்தி சிவம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாக்கின் உண்மைப்பொருளை உய்த்துணர்வார் இங்ஙனம் கூறத்துணியார் பாசம் நித்தியமாதல் எங்ஙனம் என்று வினவுவார்க்கு, அது நித்தியமாதலை வெளிப்படையாகக் காட்டும் பொருட்டே அருணந்தி சிவம் இங்ஙனம் கூறியருளினார். அதாவது, ஆன்மாக்கள் முத்தியடைந்த காலத்தும், பாசம் கெடுமாறில்லை; கெடுவதுண்டேல், அஃது ஒரு பொருளேயாதலின் ஓரிடத்திற் கெட்டது பிறிதோரிடத்திற் கெடாதிருக்கமாட்டாது. பெத்தான்மாக்களிடத்திலே அந்தப்பாசங் காணப்படுதலால் முத்தான்மாக்களை அது விட்டு நீங்கினும் தான்கெடுவதில்லை. அதாவது முத்தான்மாக்களிடத்திலே அது விளக்கமுறாது என்பதைக்காட்டுமாறே அருணந்தி சிவம் அங்ஙனம் கூறியருளினார். முத்தான்மாக்களிடத்திலே ஆணவ மலம் விளக்க முறாதாயினும் அது கெடுவதில்லை என்னுந்துணிபு பற்றியன்றே.

(இன்னும் வரும்.)

யாழ்ப்பாணம் சபாரத்தினமுதலியார்.

தமிழ்மொழியும் சிவநெறியும்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 6 பக்கம் 180.)

சாந்தோக்கியம் பிரபா 5 கண்டம் 3.

"யதேயம்நப்ராக்த்வத்த புராவித்யா ப்ராஹ்மணாந்கச்சதி"

என்ற சுருதி "முன்னர் ஆரியப்பிராமணர் அறியாதிருந்த ஞானத்தைப் பாஞ்சாலநாடாண்டிருந்த தமிழ் அரசனாகிய பிரவாக நசைவலி, கௌதமருக்கு உபதேசித்தன ரென்றுணர்த்தலும், வடமொழி வேதங்களில் தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர் சரித்திரம் மிகக்காணப்படலும், அகத்தியர்மனைவி வேதத்திற் சில பகுதிகளுக்கு ஆக்கியோளாயிருத்தலும், பிரளயங்கூறும் வேதம் சதபதப் பிராமணத்திலும் அதற்குப் பிரமாணமாகிய பாரதம், பாகவதம், லிங்கபுராணம், முதலியவற்றிலும் கூறப்படும், மநு திராவிடராஜன் என்னப்படலும், மறுமொழியமிர்தமென்று வேதத்துக்கூறப்படலும் மணலூர்புரம் முதலிய தமிழ்ப்பெயர்கள் வடமொழிப் பாரதமுதலிய நூல்களிற் காணப்படலும், மந்திர பாகங்களில் தமிழ்க்குரிய ளகாரங்காணப்படலும் வடவாரியர்க்குச் சொந்தமான எழுத்தின்மையால் அவர் இந்தியாவுக்கு வந்தபின் பியற்றிய நூல்கள் நெடுநாள் எழுதாமறை எனப்பட்டுப் பின்னர்த் தமிழ்ப்பழைய எழுத்தாகிய வட்ட எழுத்திலிருந்து நகர எழுத்தையும் புதிய எழுத்தாகிய தமிழ் எழுத்திலிருந்து கிரந்த எழுத்தையும் படைத்து அவற்றில் வடமொழி நூல்களை எழுதியிருத்தலும் தமிழ் நூற்றொன்மையையும் மேன்மையையும் நன்குவிளக்கும்.

தமிழ்த் தொன்மையைப் பற்றி இந்திய புத்த சரித்திரம் (Buddhist India) என்ற ஆங்கில நூலாசிரியர் கூறியனவும், வி கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் தமிழ்மொழி வரலாற்றில் வடமொழிக் கலப்பு என்ற அதிகாரத்தில் பல அரியநுண்பொருள்கள் தென்மொழியினின்று வடமொழிக்கு வந்தமையைப் பற்றிக் கூறியிருத்தலும் இதனை யாதரிக்கும். சுமார் 3000 ஆண்டுகட்கு முன்னர் பாஸ மகாகவியா லியற்றப்பட்டதென்று கூறப்படும் நாட

கங்களுள் முக்கியமான ஸ்வப்ன வாஸவதத்தம் என்பது தமிழரசனாகிய உதயணன் காதையை ஆதாரமாய்க் கொண்டு வத்ஸராஜன் என்ற பெயர்த் தெழுதப்பட்டுளது. சங்கீத ரத்னாகரத்தில் தமிழ்த் தேவாரப்பண்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்ப் பெரிய புராணம் வடமொழியிற் பெயர்க்கப்பட்டுளது. இவை முதலியன அவர் கூற்றுகளுக் குதாரணங்களாம்.

திருமூலர் செப்புஞ் சிவாகமமென்னு மப்பேர்பெற்று, அப்படி நல்கு மருணந்திதான்பெற்று, தப்பிலாமன்றிற் றனிக்கூத்துக் கண்டபின், ஒப்பிலெழுபது கோடியுகமிருந்தேனே'' என்று கூறுகின்றனர். யுகத்தை ஓராண்டாகக் கொள்ளினும் எழுபதுகோடி ஆண்டாகின்றது ஆதலால் சிவநெறி முதற்கண்ணுலகிற் றோன்றியகாலம் வரையறுக்கக் கூடாததாயிருக்கிறது மிகச்சுருங்கிய தற்காலக் கணக்கைவைத்து நோக்கில் மேற்கூறிப் போந்தவற்றால் 12000 ஆண்டுகளுக்கு நெடுநாள் முன்னரே தமிழ் சீர்த்தேற்ற மடைந்திருந்ததென்றும், தலைச்சங்ககாலந் துவக்கிச் சைவசமய மிருக்கிறதென்றும் சைவசமயத்துக்குப் பாண்டிநாடே பழம்பதியென்றும் இச்சைவம் தமிழினின்றே ஏனைய மொழிகளுக்குச் சென்றதென்றும் விளங்குகின்றது.

முன்னர்ச் சென்னைக் கவர்னராயிருந்த ஸர் கிரான்டப் பிரபு ஒருநாட் பிரசங்கத்தில் தமிழின் தொன்மையின்முன் ஆரியர்களுடைய தொன்மை சற்றுநேரத்திற்குமுன் வந்த ரூட்டர்த்தந்தியொக்கும் என்றதும், சென்னை ஐகோர்ட் ஜட்ஜ் திவான்பகதூர், பிரமஸ்ரீ. சதாசிவையரவர்கள் சென்னை மெய்கண்ட சந்தானசபையிற்செய்த பிரசங்கமும் இக்கருத்தை ஆதரிக்கும்.

சைவசமயக்கருத்து.

நமது இந்திரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் புலப்படும் பொருள்கள், மண், தீ, காற்று, விண், கதிரவன், மதி, ஆவி, என எட்டுப் பொருள்கள். அவற்றில் முன்னேழும் அசேதனமும், ஆவிசேதனமுமாம். எல்லா உலகங்களும் கதிர்மதிகளும் பௌதிகவடிவங்கள், உலகத்துள்ள இயங்கியற்பொருள். நிலையியற் பொருள்களில் வியப்பான அமைப்புகளையும் ஒன்றுக்கொன்று பயன்படு நலத்தையும் உற்று நோக்குவார்க்கு அவற்றை முற்றுமோர்ந்தி யற்று

வாகுெருவ னுளனென்று தோன்றுமற் போகாது. இது புகை கண்டுழி நெருப்புண்டென உணர்தல்போல அதிவிசித்திரமான உலகப்படைப்பை நோக்குழிப் படைப்பாகுெருவன் உளன்என்று கருதலளவையாற் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆங்கில தத்துவ சாஸ் திரியாகிய ஹெர்ப்பர்ட் ஸ்பென்சரும் (Herbert Spencer) அறி வுள்ள மூலகாரண மொன்றுண்மை மெய் என்கின்றனர். கடவுள் எல்லா வல்லமையும் எல்லா அறிவுமுடையர் எங்கும் நிறைந்தவ ரென்பது கொஞ்சங்குறைய எல்லா ஆத்திகருமொப்பிய வுண்மை. வியாப்பியப் பொருள்களில்லாவிடில் வியாபகனுங் கிடையாது. ஆதலால் சேதனுசேதனப் பிரபஞ்சங்கள் வியாப்பியமும், கடவுள் வியாபகனுமாம்.

எங்கும் நிறைந்தவனுகிய சிவன்பதி அவனை அளவைகளா லும் அறிவாலும் அறியும் சேதனன் ஆன்மா, அவர், ஆணவம், மாயை, கன்மமென்னும் மும்மலங்களில் 1-2-3 மலங்களுடைமை யால் முத்திறப்பட்டவர். ஆன்மாக்கள் கன்மவேற்றுமையால் பற் பல பிறப்புகளடைந்து சுழலுமெண்ணிறந்தவர். அவர்களின் கன் மங்களுக்கேற்பத் தனுகரண புவனபோகங்களா யுதவுவது மாயை அல்லது பாசம். அது சுத்தமாயை அசுத்தமாயை, என்றிரு வகைப்படும். மேற்கூறிய கடவுள் ஆவி, மாயை என்ற முப்பொ ருள்களும் அநுதிநித்யம். கடவுள் எல்லா ஞானமும் எல்லா வல் லமையும் எல்லா நல்ல பண்புகளும் இரக்கமும் உடையன். இயல் பாகவே பாசங்களினீங்கிய இன்பவடிவன். எங்கும் நிறைந்த ஒரு வன். ஆன்மாக்கள் சேதனராயினும் செப்பிற் களிப்புபோன் றுள்ள ஆணவமலத்தால் இச்சாஞானக் கிரியாசத்திகள் மறைக் கப்பட்டு இருட்டுவீட்டிற் குருட்டுக்குழவிபோல அநாதி கேவலத் திற் கிடக்கின்றன. அவ்வான்மாக்களுக்கு இறைவன் அவற்றின் இச்சை, கன்மங்களுக்குரிய தனுகரண புவனபோகங்கள் தந்து அதனுல் அறிவு முதிர்ந்து பரிபாகமெய்தி விடுபெற்றுத் தன்னைப் போலப் பேரின்ப நுகர்ந்திருக்கச் செய்கின்றனன். அவனொரு வனே சர்வலோகங்களையும் படைத்தளித் தழிப்பவன். உலகில் இல்வழக்கினர் (நாத்திகர்) நான்குபூதங்களின் சேர்க்கையாலும் அவற்றின் மிகுதி குறைவாலும் உலகம் தோற்றம், நிலை, இறுதி,

யடைகின்றன வென்கின்றனர். பிரதான காரணவாதிகள் பிரதான மாகிய மாயையே ஜெகத்காரண மென்கின்றனர். காலவாதிகள் காலமே காரணமென்கின்றனர். சுபாவவாதிகள் இயற்கையே காரணமென்கின்றனர். அவையனைத்துஞ் சடமாகையால் அவற்றுக்கு அறிந்தியற்றுங் காரணத்தன்மை பொருந்தாது. அறிவுள்ள ஜீவான்மாவைக் காரணமென்பதும் தனக்கெனச் சுவாதீன மின்றிச் சுகதுக்கமடைதல் தன் எண்ணத்தாற் பிறப்பிறப்படையாமை, உலகிலொன்றைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் வன்மை தனக்கில்லாமை, சிற்றறிவு, சிறுதொழில் சிறுதன்மை யுடைமை முதலியவற்றாலும் பிறவற்றாலும் பொருந்தாது சர்வ ஆன்மகோடிகளையும் அறிவுக்கறிவாய் நின்றறிவித்தியக்கும் அந்தரியாமியாகிய ஒருவனே தெய்வம். அவனைப் பற்பல மதத்தரும், மொழியாளரும் வெவ்வேறு .பெயராற் கூறுகின்றனர். பகலைச்செய்யும் கதிரவனை வடமொழியார் சூரியனென்றும், ஆங்கிலேயர் சன் (Sun) என்றும், இந்துஸ்தானியார் சூரஜ் என்றும் இலத்தீனர் சோலர் (Solar) என்றும் இன்னும் பல பாடைக்காரர் பலவாறு கூறினும் குறிக்கப்படும் பொருளொன்றே யாவதுபோல எம்மதத்தவர் எப்பெயராற் றெய்வத்தைக் கூறினும் குறிக்கப்படும் தெய்வமொன்றேயாம். ஒரு பொருளின் ஒவ்வொரு பெயரும் அப்பொருளின் இயல்பொன்றையே குறிக்கின்றமைபோலக் கடவுள் ஒவ்வொரு நாமமும் அவன் கல்யாணகுணங்களி லொன்றையே குறிக்கின்றது.

[சு. வே. 4. 19.] "யஸ்யநாம மஹத்யஸா:"

எவன் பெயர் பெரிய புகழ் (அவன்)

கூர்மபுராணம்.

ஹரஸ்ஸர்வஸ்யஹரணாத்விபுத்வாத்விஷ்ணுருச்யதே
சர்வஜ்ஞச்சர்வவிஞ்ஞாநாதவணோதோமிதிஸ்மிருத:

(இ-ள்.) எல்லாவற்றையும் அழிப்பதால் ஹரன் என்றும், வியாபிப்பதால் விஷ்ணுவென்றும் எல்லாவற்றையும் அறிவதால் சர்வக்ஞன் என்றும் ஓம்புதலால் ஓம் என்றும் கூறப்படுகின்றன.

(இன்னும் வரும்)

மறைத்திருவன் சுவாமி விருதை. சிவஞானயோகிகள்.

சிவஞானபோத முதனூல் விளக்கம்.

அத்தியாயம். III

ஐயவினாக்களின் தெளிவு.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 6, பக்கம் 176:)

ஏனெனில், தமிழைச் சிவபெருமான் உண்டு பண்ணினார், வழிப்படுத்தினார், உபதேசித்தார் எனமேற் காட்டிய செய்யுள்களால் ஏற்படுகின்றது. ஆகவே, தமிழில் வேதம், ஆகமம், கலைஞானங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் இவைகளைச் சிவபெருமான் உண்டுபண்ணினார் என்பது சித்தாந்தம்.

என்னை? முன்னர், பிரணவம் உண்டாயிற்று, பிரணவம் தமிழ், அதனினின்றும் உண்டாய *பாழை தமிழ், ஆகையால் முதலில் உண்டான பாழை தமிழ் எனக்கூறிவிட்டுப் பின்னர், ஆரியமுந் தமிழும் எக்காலத்தில் உண்டாயின எனக்கூறினால் முரணுமோ எனக்கடாவுவார்க்குச் சிறிது விளக்கிக் காட்டி உண்மையானது நாம் முதலிற் கூறியதே எனக்காட்டுவாம்.

சிவபெருமான் சங்கமிருந்து ஆரியத்தை வழிப்படுத்தியதாக எங்கும் கேட்காததாலும்; பாணினி முனிவர்க்கு 7000 வருடத்துக்கு பொதிய அகத்தியர் முற்பட்டவராதலால் ஏககாலத்தில் வடமொழியையும் தென்மொழியையும் உபதேசித்திருக்கமாட்டார் என்று ஏற்படுவதாலும்;

“தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும்”

என்னும் பாசுரப்படி தெய்வீகத் தன்மைகள் ஆரியத்தில் நடவாததாலும்; சிவபெருமானால் ஆரியம் சொல்லப்பட்டிருந்தால் “என்றுமுள தென்றமிழைப்” போல் இலக்கணவரம்பு உடைத்தாயிருக்குமாதலாலும்; ஆரியத்திற்கு எப்போது பூர்த்தியான இலக்கணம் ஏற்பட்டில்லையோ, எப்போது இலக்கணங்கள் மாறி மாறி வருகின்றனவோ, அப்போதே அது முற்றறிவுடைய முதல்வனால் வகுக்கப்படவில்லையென்னும் கருத்து விளங்குவதாலும்; ஆரியம் சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்டது அன்று என்பதே சித்தாந்தம்.

---

* பாழை என்பது சித்தர் வழக்கு.

மேலும், ஆரியம் எழுத்தில்லாத பாழை ஆனதாலும்; விக்கிரமாதித்தன் காலத்தில் தான் அதற்கு எழுத்து (நாகரம்) ஏற்பட்டிருப்பதாலும்; எழுத்தில்லாத ஓர் பாழையில் நூல்கள் எழுதமுடியாததாலும்; பாழைச் சீர்திருத்தத்திற்கு எழுத்து இன்றியமையாததாய் இருப்பதாலும்; ஆரியபாழையைச் சிவபெருமான் வழிப்படுத்தினார், உபதேசித்தார் என்று கூறுவது பாழை ஆராய்ச்சி சிறிதும் இல்லாதவர் கூற்றென்று ஏற்படுகிறது.

ஆரியபாடையில் எழுத்துக்களையும் நூல்களையும் மாத்திரம் சிவபெருமான் உண்டுபண்ணினார்; வழிப்படுத்தவும் இல்லை, உபதேசிக்கவும் இல்லை எனக்கூறினால் அது பொருந்தாது.

ஒரு வைத்தியன் சரக்குகளின் வகைகளைச் சொன்னால் மாத்திரம் போதாது.

“எட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்கு உதவாது”

என்கிற பிரகாரம் ஒருவன் மருந்துகளைச் சரியான பதத்திற் செய்ய இயலாது. அச்சரக்குகளைச் சேர்த்து மருந்துசெய்யும் முறையைச் செய்துகாட்டி உபயோகிக்கும் முறையையும் உபயோகித்துக் காட்டினால் மாத்திரம் பிரயோசனப்படும். அதனால் தான் பரம்பரை வைத்தியர்களை உலகத்தார் நாடுவது.

* அதுபோல், சிவபெருமான் எழுத்துக்களையும் நூல்களையும் அளித்தால் மாத்திரம் போதாது.

சிவபெருமான் தமிழை உண்டுபண்ணினார், சங்கமிருந்து வழிப்படுத்தினார், பிறருக்கு உபதேசித்தார். இன்னன காரியங்களைத் தாம் கூடவேயிருந்து பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவந்து தமிழர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார். † இப்பாஷையில் அவர் பிர

---

* *Vide* “The History of Vedic Hinduism” P. 77. by D. N. Pal, ஆரிய சாஸ்திரங்களால் ஆரியர்களுக்குச் சிவபெருமான் தெய்வம் அல்ல என்று தெரிகிறதால் சிவபெருமானால் ஆரியம் அளிக்கப்பட்டது என்று கூறுவார் மாற்றம் வெற்றுரையாயினமை அறிக.

† அப்போது பிரயாசைப்பட்டவர் இப்போது ஏன் பிரயாசைப்படக்கூடாது என்று கேட்பார் சிலர். உலகத்தை எவ்வக்காலத்தில் எந்நிலைமையில் வைத்திருக்க வேண்டுமோ அந்நிலைமையைச் சிவபெருமான் நன்றாய் அறிந்திருப்பார் என்பதை அவர் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்.

பாசைப்பட்டதைப்போல வேறு ஒரு பாடையிலும் பிரயாசைப் படவில்லையென்பது தேற்றம். அப்படி அவர் தமிழுடன் ஆரிய முங் கூறியிருந்தால் பாரபக்கமின்றி ஆரியத்திலும் பாடுபட்டிருப் பார். ஆகையால் ஆரியம், பின்பட்ட பாஷை என்பது சொல்லா மலே அமையும்.

ஆனல், சான்றோர் ''ஆரியமுந்தமிழுமுடனே சொலி'' என் பது போன்ற பாசுரங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்களே என்றால் அது உபசாரத்தால் கூறியதே ஒழிய வேறல்ல.

நாதம் சிவபெருமானல் உண்டானது. எல்லாப்பாஷை எழுத் துக்களும் ஒவ்வொரு நாதத்தைக்குறிக்க எழுந்த எழுத்துக்க ளே. ஆகையால், எல்லாப்பாஷைகளும் சிவபெருமானல் கொடுக் கப்பட்டவை என உபசாரத்தால் கூறலாம். அதுபற்றித்தான் நம் மூலர்.

''பண்டிதராவார் பதினெட்டுப்பாடையும்

....

அண்டமுதலானவன் சொன்னவாறே.''

என்றார் திருமந்திரத்தில்

இங்கே, திருமந்திரக்காரர் 18 பாஷைகளும் சிவபெரும னல் சொல்லப்பட்டவை என்றதால், 18 பாஷைகளும் ஏககாலத் தில் கூறப்பட்டவை, 18 பாஷைகளும் வேதபாஷைகள், 18 பாஷை களும் தனித்தனிப்பாஷைகள், ஒவ்வொருபாஷையிலும் தனிநூல் கள் உண்டு, என்று நியதியின்றிக் கூறவேண்டிவரும். ஆகையால், ''ஆரியமுந்தமிழும் உடனே சொலிக் காரிகையார்க்கும் கருணை செய்தானே'' எனக்கூறியது உபசாரமே யொழிய வேறன்று.

''ஆரியமுந்தமிழும் உடனேசொலி'' என்பதில் ஆரியம்மாத் திரம் உபசாரமாகக் கூறப்பட்டது என்றால் தமிழும் அந்தமாதிரி தான் கூறப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது, என்றால், தமிழைச் சிவபெருமான் அளித்து, பேசி, எழுதி, படி த்து, உபதேசித்து வந்தமையால் அப்படி உபசாரம் என்று சொ ல்ல இயலாது. மொழிநூல் வல்லார் எல்லாரும் தமிழ்தான் ஆதிபா ஷை எனக்கண்டிருக்கிறபடியால் மற்றப்பாஷைகள் எல்லாம் பிற்பட் டவையானபடியால் உபசாரம் மற்றப்பாஷைகளுக்கே யொழிய

தமிழுக்கு ஆகாது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டுகின்றேன். ஆகையால் அது கடாவன்றென மறுக்க தமிழ் ஒன்றே சிவபெருமானால் முதன்முதல் அளிக்கப்பட்டது என்றும்; சிவபெருமான் உள்ளிட்ட எல்லாத்தேவர்களும் பேசி, எழுதி, படித்து, உபதேசித்து வந்தது தமிழே என்றும்; சிவபெருமான் தமிழிலேயேதான் ஆதியில் வேதாகமங்கள் உண்டுபண்ணினார் என்றும்; சிவபெருமான் ஆரியத்தையும் தமிழுடன் சொன்னார் என்று ஆன்றோர் கூறுவது உபசாரமே யொழிய உண்மையல்லவென்றும்; சேக்கிழார் முதலாயினோர் தமிழ் மொழியைத் தெய்வமொழி எனக்கூறியவாற்றால் தமிழ்மொழி கடவுள் மொழியென்றும்; * தமிழ்மொழி அநாதியென்றும்; பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டினோம்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால், பிரணவம் தமிழ், அது முதலில் உண்டாயது, அதனினின்றும் தமிழ்ப்பாஷை உண்டாயது பிறகு காலாவட்டத்தில் மற்றப்பாஷைகள் உண்டாயின. என அறிகிறோம்.

இந்தச் சங்கதிகளையெல்லாம் பாஷை ஆராய்ச்சிக்காரர் எளிதில் உணருவார்கள். ஒவ்வொரு பாஷையினுடைய அமைப்பும், போக்கும், எளிமையும், இனிமையும் அப்பாஷையினுடைய புராதனத்தையும் மாண்பையும் தெரிக்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

நாடிகைசகிழார் அ. சிதம்பரனார்.

---

* தமிழ்மொழி அநாதியென்பது:—
"என்றுமுள தென்றமிழ்" எனும் கம்பர்வாக்காலும்;
"பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறுபரம்பொருள் முன்னிருந்தபடியிருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமுந் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபலவாயிடினும்
ஆரியம்போலுலகவழக்கழிந் தொழிந்துசிதையாவுன்
சீரிளமைத்திறம்வியந்து செயன்மறந்துவாழ்த்துதுமே.
என்னும் மனோன்மணீயத்தாலும் அறியலாம்."

சிருஷ்டியில் மயக்க நிவாரணம்.

(முன்தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 6, பக்கம் 165).

இனி "வினைக்கீடாகச் சீவர்கள் செய்யுஞ் செயல்களெல்லாம் பரமன் கட்டளையின்படிச் செய்வதாம்" என்னும் அன்பர் கொள்கையையுஞ் சற்று விசாரிப்பாம். சீவர்கள் செய்யுஞ் செயல்கள் யாவும் பரமன் கட்டளையால் நிகழும் என்கையில், உலகின்கண் மனிதகோடிகளால் அகோராத்திரஞ் செய்யப்படும் பொய், கொலை, களவு, கள், காமமாகிய பஞ்சமாபாதகங்களும் பிறவுமெல்லாமும்" "பரமன் கட்டளைகளால்" நிகழ்கின்றன என்றாகி, விதி விலக்குக ளுணர்ந்து ஒழுகவேண்டிய ஆவசியகமும் பொறுப்புமில்லையா மென்றேற்படும்! எல்லாம் பரமன் கட்டளையால் நடக்கும்போது விதிவிலக்குகளைக் கவனிக்குஞ்சிரமம் மனிதரே னெடுத்தல்வேண்டும்? எடுக்கினும், பரமன் கட்டளை தடுக்கப்படாதன்றோ? அன்றியும் இக்கட்டளைக் கொள்கையே யுண்மையாகில், விதிவிலக்குகளை விதிக்குஞ் சாத்திரங்கள் வீண் என்று முடிந்து, அது சொன்னவர்மேல் அறியாமைக் குற்றமும் ஏறும். இம்மட்டோ, பிரபஞ்சத்தின்கண், நால்வகையோனி, எழுவகைத்தோற்றம், அச லக்ஷப் சீவபேதங்களுள் அடங்கிய பிரம்மாதிஸ்தம்ப பரியந்தமுள்ள சகல சீவராசிகளுக்கும், ராகத்துவேஷ காமக்குரோதாதிகளை மூட்டி, கொலை களவாதி மகாபாதகங்களையும், மோசம், நாசம், சூது, வாது, வஞ்சனை, துரோகமுதலிய கொடுஞ்செயல்களையுஞ் செய்வித்து, சீவர்கள் பரஸ்பரம் அடித்து மடியச்செய்து கொண்டிருப்பதும் பரமன்வேலை யென்றாகும்! ஒரு சாதியார்மேல் மற்றொரு சாதியாரையேவித் துராகிருத மாயவர்கள் காடுநகரங்களை யபகரிக்கச் செய்து, பிரமாதயுத்தங்களால் ஒருவரையொருவர் கொன்று மடியச்செய்து கொண்டிருப்பதும் பரமன் தொழிலென்றாகும், ஏனெனில், மேலே தொகுத்த அதிக்கிரமக் கொடுஞ்செயல்கள் யாவும் தற்காலம் நடைபெறக் காண்கின்றோம். "கட்டளை"க் கொள்

கையின்படி, அவையனைத்தும் பரமன் கட்டளையினாலேயே நிகழ்தல்வேண்டும். மேலே தொகுத்த கொடுமைகளொழியாமல் மண், நீர், அக்கினி, காற்று முதலிய பூதபௌதிகங்களா லுண்டாகும் அனர்த்தங்களும், சமுத்திரத்திலும் பூமியின்கண்ணும் பல்லாற்றால் நேரிடுஞ் சனச்சேதங்களும், ஆகாயகமனிகட்குஞ் சுரங்கவாசிகட்கும் நேரிடு மாபத்துக்களுங்கூட பரமன் கட்டளையினாலேயே நிகழவேண்டுமன்றி வேறில்லையாதலால், பரமன் கட்டளைக்கொள்கையானது, பரமனை இரக்கமற்ற மகாகொடிய துர்க்குணமுள்ள பிராணியாகச் செய்துவிடும்! இது, நம்பரமரது மகாமகிமைதங்கிய பரிசுத்த காருணிய லக்ஷணத்திற்குப் பெருத்ததோரவமானம் வருவிக்குந் தன்மையாயிருத்தலால், அத்தனையும் யதார்த்தம் என்றேற்படினும் அதனை நாமங்கிகரியோமென்க.

“கற்பனைகடந்தசோதிக் கருணையேயுருவமாகி”

என்றபடி, கருணையே வடிவமாயெழுந்து,

“இமையளவுமுபகாரமல்லால் வேறொன்றியக்கா
நிர்க்குணக்கடலாய் நின்றவொன்றே”

என்றபடி அளவில்லாத கருணையும், இரக்கமும், உபகாரமும், நீதியுமே பரமலக்ஷணமாவுடைய பரமருக்கு, இந்தக் கட்டளைக் கொள்கை எட்டுணையும் ஏலாமை யுணரத்தக்கது.

“பரமன் கட்டளையால் நடவாதாயின், உலகில் நன்மை தீமைகள் பின்னை எங்ஙனம் நிகழ்கின்றன?” என்னில், கன்மமிருந்தவாறு அவை நிகழுமென்க. கன்மஞ்சடம். அதுதானே தெரிந்து பலனைக் கொடாது. ஆன்மாவோ, அஞ்ஞன், (அறிவிலி) எனப்படலால், தானே தெரிந்து பலனைச் செய்துகொள்ளமாட்டான். இரண்டையுங்கூட்டி முடிக்கக் கர்த்தா ஒருவர் வேண்டும் என்று சரித்திரங்களால் விளங்குகின்றதே, அவரவர் செய்த கன்மங்களின் வழியாகத்தானே கர்த்தாவுங்கூட்டி முடித்தல்வேண்டும்; நல்வினை தீவினையாகிய கன்மங்களைச் செய்வியாமல் அவரெப்படி கூட்டி முடிக்கக்கூடும்? என்னில், உண்மையே. ஆனால் விஷயத்தை யிங்குச் சற்றுகூர்ந்து விசாரித்தல் வேண்டும். சிற்சடப் பிரபஞ்சங்களின் நானாவித இயக்கங்களைக் கர்த்தாவானவர் அவ்

வப்போது தான் நிகழ்வித்துக்கொண் டிருக்கின்றாரென்பதும், அவ்வியக்கங்களின் (செயல்களின்) பலன்களை அச்செயல்கள் நிகழும்போது தான் நூதனமாக உண்டாக்கிக்கொண் டிருக்கின்றாரென்பதும் இல்லை. ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, பரரூபங்களாயுள்ள சகல பிரபஞ்ச தத்துவ தாத்துவிகங்களிடத்தும், கருவிகரணங்களிடத்தும், அததற்குரிய தொழில்களையும், அத்தொழில்களால் விளைய வேண்டிய பிரயோசனங்களையும், சிருஷ்டிகாலத்திலேயே அததனிடத்தில் அமைத்திருக்கும். கன்மங்கட்குப் பலன்களும் சிருஷ்டிகாலத்திலேயே அததனிடத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் அக்காரணத்தால், அததற்குரிய சமயசந்தர்ப்பங்கள் நேரிடுகையில், அததற்குரிய செயல்களும் பிரயோசனங்களும் (Cause and effect) ஏது, பயன், ரூபங்களாக அததனிடத்திருந்து அப்போதப்போது தாமே இயல்பிலுண்டாகும். கர்த்தா ஒருவர் அப்போதப்போது செய்துகொண் டிருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. திட்டாந்தம்: நெருப்பிருக்கின்றது. அதனிடத்தில் சுடுகையாகிய செயல் அந்நெருப்புண்டான காலத்திலேயே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் நெருப்பை மிதித்தமாத்திரத்தில் அது தானே சுடக் காண்கின்றோம். மிதித்தபிறகு தான் கர்த்தா ஒருவர்வந்து நெருப்பைச் சுடச்செய்கிறதில்லை. அங்ஙனமே, சலத்தில் விழுந்தவனை விழுந்தபோதுதான் கர்த்தாவந்து அவனை முழுகடிக்கவேண்டியதில்லை. சலந்தானே முழுக்குகின்றது. சீதோஷ்ணங்களும், வாத, பித்த, சிலேஷ்மங்களும் மற்றும்பலவும் அளவுக்கதிகப்படுகையில் அவ்வவற்றின் பயன்கள் (Cause and effect) ஏது, பயன்வழியில் அங்கங்கிருந்து தாமேயுண்டாகின்றன. அங்ஙனமுண்டாகுஞ் சத்தி அததனிடத்தில், சிருஷ்டிகாலத்திருந்தே யமைந்து வரலாலென்க. இங்ஙனமே, பாவ, புண்ணிய, கன்மங்கட்குப் பலன் அததனிடத் தமைந்திருந்து (Cause and effect) ஏது, பயன் ரூபமாக இகத்தும் பரத்தும், எங்ஙனம், யாரால் வரவேண்டுமோ அங்ஙனம், தாமே இயல்பில் வருமென்றறியத்தக்கது.

"பலன்கள் (Cause and effect) ஏது, பயன்ரூபமாகத் தாமே யெங்ஙனம் விளையும்?" என்னில், தத்துவங்கள் ஒன்றையொன்று பிரேரித்தும் காரியப்படுத்தியும் பயன்களை விளைக்கும் இயல்பின

வாம். உதாரணம்: நியதிதத்துவம் ஆன்மாக்களின் கன்மபலன்களை ஏறாமல் குறையாமல் காலதத்துவத்தின் வழியாக அவ்வக்காலங்களில் அவ்வவ்வழிகளில் தவறாமல் வருவிக்கும். இதற்கிவ்வாற்றல் சிவதத்துவப் பிரேரகத்தாலுண்டாகும். இம்முறையொழுங்குகளெல்லாம் சிருட்டிகாலத்திலேயே அததனிடத்தில் இயற்கையா யமைக்கப்பட்டிருத்தலினால், அவ்வச்சமயங்களில் அததற்குரிய பயன்கள் அங்கங்கிருந்து ஏது, பயன் (Cause and effect) வழியாகத் தாமே விளையக்காண்கின்றோம்.

"அன்றேயனாதி யமைத்தபடியல்லாதொன்
றின்றேபுதிதா யிசையுமோ."

என்ற பிரமாணமுங் கவனிக்கத்தக்கதாம். இன்ன பல நியாயங்களால், அவ்வச்சமயங்களில் "பரமன்" கட்டளையிட்ட பின்னரே பயன்கள் விளையவேண்டும் என்னுமாவசியகமின்மை ஊகித்துணரத்தக்கது.

உண்மை யிங்ஙனமாயின் "அவனன்றி யோரணுவு மசையாது" சிவன்செயலாலேயாதும் வரும் "ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரே" எனப்போந்த மேலோரது பிரமாணவுரைகட்கும், "சேதனப்ரோரணம் விநாகஸ் ஸ்வதந்த்ரம்" என்ற ஆகமப்பிரமாணத்திற்குங்கதி என்னை? அவற்றின் கருத்துத்தான் என்னை? எனில் சிவசத்தியானது சேதனசேதனப் பிரபஞ்சங்களில் "திலே தைலமிவஸ் தித்வாபஹிரங் தர்வ்யவஸ்தித" என்னுஞ் சுருதியின்படி, எள்ளினெண்ணெய்போல் வியாபித்துநின்று, தத்துவ தாத்துவிகங்களின் சத்திகளையும், ஆன்ம சிற்சத்தியினையும் இயக்கித் தொழிற்படச் செய்துவர, அவை தொழிற்பட்டு மேலே விளக்கியவாறு, தத்தமக்குரிய காரியங்களைச்செய்து பயன்களை விளைத்துவரும். அதனாலிங்ஙனஞ் சொன்னதெனவறிக.

(இன்னும் வரும்)

C. M. அரங்கசுவாமி நாயகர்.

தமிழ்.

(இராமலிங்கசுவாமியெழுதியது.)

தமிழ் என்பது. த்+அ+ம×இ+ழ் என்னும் 5 அலகு நிலையுடையது த், ம், ழ் ஜடசித்கலை. அ, இ, சித்கலை. அ= அகண்டாகாரசித்தை விளக்கும், ஓங்கார பஞ்சாக்கரத்துள் பதி நிலையக்கரமாம். இ=பதியைவிட்டு நீங்காத சித்தைவிளக்கும், வியவகாரத்தால் அனந்தாகார வியஷ்டிபேதங்காட்டும் ஜீவசித் கலையக்கரமாம்.

பதிசிதாத்மகலைகளுக் காதாரமாகி உயிரினுக்கு உடலை யொத்துக் குறிக்கப்படும்.

த், ம், ழ், எழுத்துக்களுக்குரை.

த்=ஏழாவது மெய்; ம்=பத்தாவதாகும், ழ்=பதினைந்தாவது இயற்கை யுண்மைச்சிறப்பியலக்கரமாம்;—ஐந்தலகுநிலையும், உபயகலைநிலையும் மூன்றுமெய்நிலையும் அமைந்துள்ளதும் சம்புபக்ஷத்தாரால், அநாதியாய் சுத்தசித்தாந்த ஆரிஷரிதிப்படி கடவுளருளாணையால் கற்பிக்கப்பட்டதும்; எப்பாஷைகளுக்கும் பிதுர்பாஷையென்று ஆன்றோர்களால்கொண்டாடப்பட்டதும்; இனிமை யென்று திருத்தம் சித்திக்கப்பெற்றுள்ளதுமான தமிழ் என்னும் இயற்கையுண்மைச் சிறப்பியல் மொழிக்குச் சுத்தசித்தாந்தபத உரை:—த்+அ, தத்வரூபாதி சிவபோகாந்தமான தசகாரிய இயற்கையுண்மைக்கட்டளை நிலையில்முன் அலகுநிலைப் பொருள் கூறிய விடத்துக்குறித்த ஏழாவது நிலையாகிய த் என்பது சிவரூப இயற்கையுண்மைக்கட்டளையாம்:—

அ= அகண்டாகாரசித்கலாரூப ஓங்காரத்துட்பொருட்பிரதமவிலக்கிய வியக்தியக்கரம்;—பன்னீருயிர் நிலையிற்றலையாய முதலக்கரமாதலில், அதுவே பிரமாதி பரசிவாந்த தவநிலைக்கும் அநாதியாதிகாரணமாயுள்ள வியற்கையுண்மைப் பரிபூரணப்பொருளிலக்காம்;—என்னவே சிவரூபமாகும். தகராகாசத்தில் சுத்தசிவமாகும் அருட்சோதியிணைந்துள்ள பூரணானந்தஸ்வரூப பராபதிவியக்தமாயிற்று:—

ம்+இ=சங்காரப்ரணவமாகிய மகாரம்—முத்தான்மாக்களுக்கு ஒளிவண்ணச் சதானந்தமாயும், பெத்தான்மாக்களுக்கு

இருள் வண்ணமலரூபமாயும் இருந்து, கற்பாந்தப்பிரளயமுடிவின் சிருட்டிதிதியாதிகளில் சிதான்மசத்தியாகிய ஜீவனுக்கு அதிகரணமாகவும், முற்குறித்த பத்தாவது நிலயமாகியுமுள்ளதெனப்பொருளாம்;—

இ—பன்னிருயிர் நிலைகளில் மூன்றும் நிலையுயிராகிய இகாரம் திரிகலா ஆன்மவருக்கத்தில், அபரமாகிய சகலாகலரையும், பரமாகிய பிரளயாகலரையும், கீழ்ப்படுத்தி, அவ்விருகூட்டத்தாருக்கும் மேற்பட்டுநின்ற சுத்தவிஞ்ஞானகலராகிய சிதாத்மாக்களைச்சுட்டுகின்றதாம்.

என்னவே, ஆதார ஆதேயக்கூட்டுரவால் என்றுந்தோன்றி விளங்கும் சிதான்மவருக்கங்கள், பரபதிலக்ஷியமாகிய பூரணானந்தத்திற்கு அநுபவிகளாக வுரியவர்களெனக் குறிக்கொள்ளல் வேண்டும்.

ழ்—இந்தச்சிறப்பியலக்கரம் பதினெண்மெய்களில் பக்ஷமுடியில் எண்குறிப்பில் நின்று சிவயோகபூமியாகிய பரதகண்டத்தில் பௌராணிக தத்துவத்தாற் குறிக்கப்பட்ட ஐம்பத்தாறு தேசங்களுள் சுதேசந்தவிர மற்ற ஐம்பத்தைந்து தேசபாஷைகளிலு மில்லாததாயும், பதினெண்ணிலமாகக்குறிக்கப்பட்ட செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் எனும் இருமைக்கும் ஒற்றுமையுரிமையாயும், முத்துறைத்தமிழுக்குள் முதன்மைத்துறையானதும்; இருக்கு, யஜுர், சாமமென்னும் சமஸ்கிருத் வேதத்திரயப்பொருள் அனுபவத்தை வெளியில் கற்றுணர்ந்து தெளிந்து அநுபவிக்கிறதற்குப் பரமேசுரனது திருவருளைப் பஞ்சாக்ஷரமுந் தொழிற் காரியமான பஞ்சதசாக்கரியால் பிரத்தியக்ஷாநுபவம சித்திக்கச்செய்யும் நிலயமானதும்;—

ஸ்ரீ மணிவாசகர், சம்பந்தர், நாவரையர், சுந்தரர், திருமூலர் முதலிய மகாபுருஷர்களால் சாத்திரதோத்திரங்களாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கும் திருவாசகம், தேவாரம், திருமந்திரம், என்னும் பரமார்த்தரகசியங்களையுடையதும்,—பலநாள் நைஷ்டிக அதிகரணம் பூண்டு போதகாசாரியர் சந்நிதியில் தாழ்ந்து சகபாடிகளோடு சூழ்ந்து சுரஒலிபேதங்களைத் தேர்ந்து உழைப்பெடுத்தோ நினும் பாடமாவதற்கு அருமையாயும்

பாடமானாலும் பாஷியம், வியாக்கியானம், டீக்கா, டிக்கா; டிப்பணி முதலிய உரைகோள் கருவிகளைப் பொருள்கொள்ளத் தேடவேண்டியதாயும், அவ்வவைகளையும் தேடிக்கைவரினும், அக்கருவிகளால் போதகம் பெறவேண்டியதற்கு பாஷியக்காரர்கள், வியாக்கியானகர்த்தர்கள், டீக்காவல்லபர்கள், டிக்காசூசகர்கள் முதலியபோதக உபபோதகாசிரியர்கள் கிட்டுவது அருமையில் அருமையாயும் இருக்கிற ஆரியம், மகாராட்டிரம், ஆந்திரம் என்ற பற்பலபாஷைகளைப்போலாகாமல் பெரும்பாலும் கற்பதற்கு எண்ணளவு சுருக்கமாயும், ஒலியிலேசாயும், கூட்டமென்னுஞ் சந்தி அதிசுலபமாயும், எழுதவும், கவிசெய்யவும் மிகநேர்மையாயும், அக்ஷர ஆரவாரம் சொல்லாடம்பரம்முதலிய வெண்மை யலங்காரமின்றி எப்பாஷையின் சந்தங்களையும் தன் பாஷையுள்ளடக்கி ஆளுகையால் ஆண்டன்மையைப் பொருந்தியதான தற்பாஷைக்கே அமைவுற்ற ழ், ற், ன், என்னும் முடிநில அடிசிறப்பியலக்கரங்களில் முடிநிலை இன்பானுபவசுத்திமோனநிதத்தைச்சுட்டறச் சுட்டும் இயற்கையுண்மைத்தனித்தகைமைப் பெருமைச் சிறப்பியலொலியாம்.

உரைகுறிப்போக்க சுத்த சித்தாந்த ஆரிடர்திருப்பதவுரைப்பொழிப்பு பருளியற்கைமல இருளைப்பரிபாக சத்தியால் அருளொளியாக்கி, அதற்குள்ளீடான சிதாத்ம சிற்கலாசக்தியென்னும் சுத்த ஆன்மாவை, தசரகசரநடன அருட்பெருஞ்சோதி யென்னுஞ் சுத்தி சிவானந்த பூரணத்தைச் சுத்தமோனநிலையால் அநுபவிக்கும் இயற்கை யுண்மையே 'தமிழ்' என்னுஞ் சொற்பொருள் சுட்டினவாறு காண்க.

இதன் கருத்து யாதெனில், தமிழ்ப்பாஷையே அதிசுலபமாக சுத்த சிவானுபூதியைக்கொடுக்கும் என்பதாம்.

சித்தாந்த தீபிகை.

அறுவகைச் சமயம். *

"அறுவகைச்சமயத்தோர்க்கு மவ்வவர்பொருளாய்வேறுங்
குறியதுவுடைத்தாய்வேதாக மங்களின்குறியிறந்தங்கு
அறிவினுள்அருளானமன்னி யம்மையோடப்பனாகிச்
செறிவொழியாதுநின்ற சிவனடிசென்னிவைப்பாம்."

இன்று உபந்நியசிக்க எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் அறுவகைச் சமயம் என்பது. "அறுவகைச் சமயம்" என்பதைப்பற்றிக் கூறுவதற்கு முன்னர், "சமயம் என்பது யாது?" "அதனாற் பெறப்படும் பொருள் என்னை?" என்று ஆராயவேண்டுவது இன்றியமையாததாகின்றது.

"சமயம்" என்னும் சொல் "காலம்" அல்லது 'பொழுது' என்னும் பொருளை உணர்த்துகின்ற ஒரு மொழியாகும். மனிதன் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாய ஒவ்வோர் காலத்தில் ஓரோர் பொருளை அறிகின்றான் என்பதும், அங்ஙனம், அவன் அறியும்போதும் ஒரு இந்திரியத்தின் வழியாய் ஒரு பொருளை அறியும் அதேசமயத்தில் மற்றை இந்திரியங்களின் வழியாய் மற்றைப் பொருள்களை அறிய முடியாதவனாகின்றான் என்பதும் எல்லோருக்கும் ஒப்புமுடிந்த ஒரு உண்மையாகும். ஆகவே, ஆன்மாமெய்யினாற் பரிசித்தறியும் சமயமும், வாயினாற் சுவைத்தறியும் சமயமும், கண்ணினாற் கண்டறியும் சமயமும், மூக்கினால் முகர்ந்தறியும் சமயமும், செவியினாற் கேட்டறியும் சமயமும் எனச் சமயங்கள் பலதிறப்படுகின்றனவன்றே? இன்னும் இனிய சங்கீதத்தைக் கேட்கும்போது எதிரிலுள்ள ஒரு அழகிய காட்சியைப் பார்க்கவும், அழகிய ஒரு காட்சியைக் கூர்ந்து கவனித்துக்கொண்டிருக்கும்போது இனிய ஓசையைக் கேட்கவும் மனிதன் சக்தியற்றவனாயிருக்கின்றான் என்னும் பிரத்தி

* இவ்விஷயம் வேளாங்கண்ணி சைவ சித்தாந்த சபையின் ஏழாம் வருஷமகோற்சவத்தின் முதல் நாளன்று நாகை— ஸி. கோபாலகிருஷ்ணரால் செய்யப்பட்ட உபந்நியாசமாகும்.

யட்ச அனுபவமானது; ஜீவான்மாவின் அறிவு ஒரு இந்திரியத்தின் வழியாய் ஒரு பொருளை அறியும்போது, அதேசமயத்தில் வேறொரு இந்திரியத்தின் வழியாய் வேறொருபொருளை அறியும் ஆற்றலுடையதாயில்லை என்னும் உண்மையை இனிது புலப்படுத்துகிறது. இங்ஙனம் ஆன்மா ஓரோர் அவசரத்தில் ஓரோர் இந்திரியத்தின் வழியாய் ஓரோர் பொருளை அறியும் சமயமெல்லாம் "சமயம்" என்னும் பெயர்பெறுதற்கு உரியவேனும்;

"பிறத்தலு மூத்தலும் பிணிபட் டிரங்கலும்
இறத்தலுமுடைய திடும்பைக் கொள்கல
மக்கள் யாக்கை.............................."

என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கின்படி, இச்சரீரம் ஒரு கணத்தே தோன்றி மறுகணத்தே அழியும் நிலையின்மை உடையதாதலாலும், சரீரம் நிலையற்றது எனவே சரீரத்தின் அவ்யவங்களான பஞ்சேந்திரியங்களும் அவற்றின் வாயிலாய் அறியப்படும் பஞ்சேந்திரிய அறிவுகளும் நிலையற்றனவென்பது தானே போதருகின்றதாதலாலும், ஆன்மா பகிர்முகப்பட்டு இந்திரியங்களின் வழியாய்ப் புறப்பொருள்களை அறியும் அவசரத்தினைச் "சமயம்" என்று வழங்காது, எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் மக்களுக்கு இயல்பாகவே எழும் தத்துவ ஆராய்ச்சியை,— அதாவது "இவ்வுலகம் எவ்விதம் தோன்றிற்று? இவ்வுலகத்திற்கும் மக்களுக்கும் என்னசம்பந்தம்? ஆன்மா என்பது யாது? கடவுள் என்பது யாது?" என்னும் இவைபோன்ற பல ஆசங்கைகளை எழுப்பி, இவைகளுக்குத்தகுந்த காரணங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஆன்ம அறிவு ஊன்றிநிற்கும் அவசரத்தினையே, "சமயம்" என்று நம்முடைய முன்னோர்கள் வழங்கலானார்கள், அதாவது, ஆன்ம அறிவு பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியாய்ப் பகிர்முகப்பட்டுச் செல்லாமல், மனமொருங்கு அந்தர்முகப்பட்டு.

"நானார்? என்னுள்ளமார்? ஞானங்களார்? என்னையாரறிவார்
வானோர் பிரான் என்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ."

என்று அருளிய ஸ்ரீமத் மணிவாசகப் பெருமானைப்போல் தத்துவவிசாரணைசெய்யும் அவசரமே "சமயம்" எனப்படும்.

இங்ஙனம் மக்கள் தத்துவவிசாரணை செய்யத்தொடங்கிய ஆதிகாலம் முதல் இன்றுவரையில் இவ்வுலகத்தில் தோன்றிய சமயங்கள் பலவாம்; மறைந்தொழிந்த சமயங்களும் பலவாம். மக்கள் தத்துவவிசாரணை செய்யத்தொடங்கித் தம்மறிவிற்கெட்டியமட்டிற்சென்று கண்டவுண்மைகளே "சமயம்" எனப்பெயர் பெறுபவாயின என்று முன்னரே விளக்கினுமாயினும், மக்களின் அறிவும் செயலும் ஆராய்ச்சியும் பல திறப்பட்டிருத்தலால், இவர்களுடைய ஆராய்ச்சி உண்மைகளும் பலவகைப்பட்டு, அதனால் இவர்களால் நிலை நாட்டப்பட்ட சமயங்களும் பலவாய் விரிந்தன.

இனி, இங்ஙனம் விரிந்த சமயங்கள் எண்ணிறந்தனவாயினும், நம்முடைய ஆன்றோர்கள் இவற்றையெல்லாம் புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயம் என்னும் நான்கு தொகுதியுள் அடக்கினார்கள் என்னும் உண்மையும், இவற்றுள் ஒவ்வொருதொகுதியும் முறையே ஆறாறு பக்தியை உடையதென்னும் உண்மையும், "அறுவகைச் சமயத்தார்க்கும் அவ்வவர்டோருளாய்" என்னும் மேலைத் திருவாக்கால் இனிது புலப்படும்.

இங்ஙனம் பகுக்கப்பட்ட இருபத்துநான்கு சமயங்களைப் பற்றியும் இங்கு விரித்துக்கூறப்புகின், இவ்விஷயம் வரம்பிறந்தோடுமாகலின், இவற்றின் பெயர்களை மாத்திரம் கூறிவிட்டு, இவற்றுள் முக்கியமான அறுசமயங்களைப்பற்றி மாத்திரம் சிறிது விரித்துக்கூறுகின்றாம்.

புறப்புறச் சமயங்களாவன:--(1) உலோகாயதம் (2) * மாத்தியமிகம் (3) யோகாசாரம் (4) சௌத்திராந்திகம் (5) வைபாடிகம் (6) ஆருகதம்

புறச் சமயங்களாவன:—(1) தருக்கம் (2) மீமாஞ்சை (3) ஏகான்மவாதம் (4) சாங்கியம் (5) யோகம் (6) பாஞ்சராத்திரம்.

---

* (2) (3) (4) (5) இந்நான்கும் பௌத்தமதத்தின் பிரிவுகள் என்றும், இந்நான்கு சமயங்களும் ஒன்று சேர்ந்து "பௌத்தம்" என வழங்கப்படுமென்றும் அறிக.

அகப்புறச் சமயங்களாவன:—(1) பாசுபதம் (2) மாவிரதம் (3) காபாலம் (4) வாமம் (5) வைரவம் (6) அயிக்கவாதசமயம்

அகச்சமயங்களாவன:—(1) பாடாணவாதம் (2) பேதவாதம் (3) சிவசமவாதம் (4) சிவசங்கிராந்தவாதம் (5) ஈசுரவவிகாரவாதம் (6) சிவாத்துவிதசைவம்

இங்ஙனம் பகுக்கப்பட்ட இருபத்துநான்கு சமயங்களுள் சித்தாந்த சைவம் காணப்படாமையால் அது இச்சமயங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டதாய், இவற்றுள் காணப்படும் கொள்கைகளுள் இயைந்தவற்றைத் தழுவியும் இயையாதவற்றை மறுத்தும் விளங்குவதாய், இச்சமயங்களிற் கூறப்படாத வேறு உண்மைகளை வலியுறுத்துவதாய், எல்லாச்சமயங்களும் தன்கண் அடங்கிக்கிடப்பத்தான் அவற்றுள் அடங்காது விரிந்து திகழும் இயல்புடையதாய்த் துலங்குகின்றதென்பது இனிது புலப்படும். இவ்வுண்மை மேலைத்திருவாக்கில் காணப்படும் "வேதாகமங்களின் குறியிறந்தங்கு" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியத்தாலும் நன்கு தெளியப்படும்.

மேலைத்திருவாக்கில், "அறுவகைச் சமயத்தார்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய்" என்னும் சொற்றொடர் புறப்புறம், புறம், அகப்புறம் ஆகிய முத்தொகுதியுள் அடங்கிய பதினெட்டு சமயங்களை நோக்கி எழுந்ததென்றும், "வேறுங்குறியதுவுடைத்தாய்" என்னும் சொற்றொடர் அகச்சமயத்தின் பிரிவான ஆறு சமயங்களைக்குறித்தெழுந்ததென்றும், எஞ்சிய வாக்கியத்தொடர்கள் சித்தாந்தசைவத்தைக்குறித்து எழுந்தனவென்றும் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இத்துணையும் முன்னுரையாகக் கூறினமாதலால், இனி முக்கியமாக நாம் அறிந்துகொள்ளவேண்டிய ஆறு சமயங்களைப் பற்றிச் சிறிது விரித்துக் கூறுவாம்.

இக்காலத்தில் நம் இந்தியதேசத்திலும், மேனாட்டிலும் அறிவுடையோரால் பிரபலமாய்ப் பயிலப்பட்டுவரும் தத்துவ சாத்திரங்கள் ஆறாகும். அவையாவன:—(1) உலோகாயதம் (2) பௌத்தம் (3) சாங்கியம் (4) நையாயிகம் (5) வைசேஷிகம் (6) மீமாம்சம். இந்த ஆறுவகையான தத்துவசாஸ்திரங்க

ளும் நம் இந்தியாதேசத்திலேயே பல்லாயிரவருடங்களுக்குமுன் தோன்றின. இவைகள் பண்டைக்காலத்து இந்திய நன்மக்கள் தத்துவவிசாரணைசெய்யத்தொடங்கிய சமயத்தில் தோன்றினவாதலால், இவைகளை "அறுவகைச் சமயம்" என்று இங்கு வழங்குதல் இழுக்காகாது. இன்றை உபந்நியாசத்தில்யாம் கூறுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட சமயங்கள் இவைகளேயாகும்.

உலகாயதம் (Materialism)

உலகாயதமதத்தை ஸ்தாபித்தவரும், அம்மதக்கொள்கைகளைப் பரப்பியவரும் பிரகஸ்பதி என்னும் பெயருடையவராவார். இந்த உலகாயதமதம் புறப்புறச் சமயத்தின்பாற்படும். உலகாயதமதத்தினர்க்குக் காண்டல் அளவை ஒன்றே பிரமாணமாகும். கட்புலனுக்குத்தோன்றும் நிலம், நீர், நெருப்பு இம்மூன்றனையும் பரிசவுணர்ச்சிக்குப் புலப்படும் காற்றினையும் மாத்திரமே இவர்கள் தத்துவங்களாக அங்கீகரிப்பார்கள். "இந்த நான்கும் நித்தப்பொருள்கள்; இந்த நான்கு பூதங்களின் கூட்டுறவே உடம்பு; சுண்ணாம்பையும் பாக்கையும் வெற்றிலையையும் ஒன்று சேர்த்தவழி செந்நிறம் உண்டாதல்போல, இந்த நான்கு பூதங்களும் ஒன்று சேருங்கால் ஒரு உணர்வு உண்டாகிறது. இந்த உணர்வு சரீரம் வளரவளர வளரும்; சரீரம் தேயத்தேயக் குறையும். இவ்வுலகத்தில் பெண்டுபிள்ளைகளோடு சுகமாய் வாழ்வதே மோட்ச இன்பம்; இவ்வுலகத்தில் வறுமையாலும் நோயாலும் பிறதுன்பங்களாலும் வருந்துவதே நரகத்துன்பம். உடம்புக்கு வேறாய் ஆன்மா ஒன்று உண்டென்பதும், இவ்வுலகத்தைத் தவிர வேறாய்த்துறக்க நிரயங்கள் உண்டென்பதும், முற்பிறவிபிற்பிறவி உண்டென்பதும், நல்வினைதீவினை உண்டென்பதும் பொய்யன போலிக்கொள்கைகளாகும்" என்று கூறுவது உலகாயத மதத்தின் போதனையாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

நாகை—ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

சமாச்சாரங்கள்.

1913௵ மேமீ 3௳ சனிக்கிழமைமாலை திரிசிரபுரம் சைவ சித்தாந்த சமாஜத்தின் உபஅக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமான் ஜே. எம். நல்லசுவாமி பிள்ளை பி.ஏ. பி.எல். அவர்களால் சபை அடிக்கடி கூட வேண்டிய அவசியத்தையும், சபை அடியார்களின் கடமையையும் அன்பின் பயனையும் மிகத்தெளிவாக எடுத்து உபந்நியசித்தார்கள்.

அவ்வமையத்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீதிருக்கைலாய பரம்பரை தருமபுரவாதீன அடியார் குழாத்தினிலொருவரும் திரிசிரபுரம் மௌனமடம் விசாரணைக் கர்த்தருமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சொக்கலிங்க தம்பிரான் சுவாமிகளவர்களால் ஸ்ரீமான் பிள்ளையவர்கள் சைவர்பால் வைத்திருக்கும் கருணைத்திறத்தையும் அவர்கள் எடுத்துவரும் நன்முயற்சியையும் வியந்துகூறிய அகவற்பா.

பொன்னிமாநதிசூழிந்நிலவரைப்பில்
தந்நிகரில்லாத் தலையரசெய்திய
தந்திரமியாவுந் தந்திடுமூலன்
மந்திரம்பூத்து மாநிலமணக்க
வந்திடுஞான சம்பந்தப்பெருமான்
தந்தையாரியற்றச்சருமியாகந்
தனக்குப்பொருளைச் சாலக்கொடுத்த
மீப்புகழ்படைத்தே விளங்குந்துறைசை
மாப்பெருந்தலத்து வாழுந்தியாகர்
கண்ணுதன்புறைந்த புண்ணியமூர்த்தி
மாசிலாமணித் தேசிகரளித்த
தண்ணளிசுரந்த தயாநிதிக்கடவுள்
குருமணிக்கோலங் காட்டியகொள்கையின்

வந்திடுங்குரவர் சந்ததிதன்னுள்
வருவேலப்ப மாப்பெருங்குரவன்
தன்னடியார்களுட் டலைமைவாய்ந்த
மாதவச்சிவ ஞானமாமுனிவன்
தேசிகன்திருவடித் தியானபோதத்தால்
தெய்வஞ்சிவமே சேர்ந்திடுசமயஞ்
சைவமேயென்னச் சாற்றுசித்தாந்த
சாத்திரமாகுமீ ரேழனுட்பன்னிரு
சூத்திரத்தால்மெய்ச் சுடர்விடுபோதந்
தனக்கொருசிற்றுரை தகவினிற்சாற்றியும்
பொன்னைப்பொதிந்த கிழியேபோலப்
போதமடங்குமப் போதந்தனக்கே
திராவிடமாந்தர் பராவிடுஞ்சீர்சால்
திராவிடமாபா டியமொன்றருளியும்
முன்னுளீந்தன னென்பமற்றதனொடு
மூவருளிய தேவாரத்தமிழ்
மறையினில்முன்னாள் வன்மீகமூடி
கிலமாப்போயின சிலபலபதிகம்
விலாசமகன்ற விரிகடற்புடவியில்
சிலாசாசனங்கள் சிதர்ந்தும்போயின

ஆதலின்

அரசருங்கைக்கொண் டாள்வதுகருதியும்
பரசரும்போதம் பரவவேண்டியும்
நாரணன்தந்த நவநீதம்புரை
மோனமுயர்சிவ ஞானபோதத்தையும்
சித்தியாரென்னுஞ் சிறந்திடுநூலையுந்
திருவருள்விளக்கும் திருவருட்பயனையும்
இருபாவிருபஃ தென்னுநூலையும்
அருளுந்தெழுந்த திருவுந்தியாரையும்
பத்தியாயோர்ந்து பயன்பெறத்திரட்டியாங்
கிலமாயிருப்பிற் கிலமுறுமெனநினைந்
தாசபாடையினி லாக்கியாவரும்

பரசக்கொடுத்தன னவனுரெனிலோ
பழமையாந்தமிழ்நூல் பல்காற்பயிறலைக்
கிழமையாய்க்கொண்டு கிளரறிவாளன்
சைவசித்தாந்த சாஸ்திரபிரசங்கம்
கைவரச்செய்கை கடனெனப்பூண்ட
ஆன்றவவைக்கக் கிராசனம்பூண்டோன்
ஊருணிநீர்நிறைந் ததுபோலியார்க்கும்
பேருபகாரம் பிறங்கிடுசீலன்
தென்கைலாய மென்னுஞ்சிரகிரி
மன்னுறுசிர்த்தி நன்னகர்வாசன்
நீறுதரித்தே நிலவிடுமெய்யன்
பாலலோசனன்பாற் பத்திமிக்குடையோன்
நல்லோ ரகத்துநண்பன்
நல்லசாமியெனு நாவலனே.

***

குசாவதி அல்லது ஒருவஞ்சக வநிதை:—இக்கதையின் சாரமாவது, குசாவதியென்பவள் நவீன நாகரீக நடிப்பால், காலத்திற்கேற்ற கோலம்பூண்டு, உலகினை வஞ்சித்து, பொய்புஞ்சூதும் பேசி, ஆடவரனேகரை யேமாற்றி, பற்பலவகையில் பணம் அபாரம் சம்பாதித்து, இராஜாங்கச் சிறைச்சாலையிலும் சிக்காதபடி ஆயுள்பரியந்தம் வாழ்ந்து, பின்னரொருநாள் பூர்வபுண்ணியத்தால் சற்குரு ஒருவரைச் சந்தித்து அவரது சற்போதனையால் மனந்திரும்பி, அவரடைக்கலம் புகுந்து தனது துற்குணமனைத்தும் நற்குணமாக மாற, தன் திரவியமனைத்தையும் உயர்தரக் கல்விச்சாலைக்கும், பிரசவ ஆஸ்பத்திரிக்கும் உதவி மனவொடுக்கத்தால் இறைவனருளை நாடிவாழ்ந்த கதையாகும். அச்சுப்பதிப்பிலும், கடிதத்திலும், கட்டடத்திலும் இந்நூலைப்போலும் இதுகாறும் ஒரு தமிழ்க்கதைநூல் வெளிவந்ததில்லை. இந்நூல் சிமையிலச்சிட்டதோவெனச் சந்தேகிக்க விடம் தருகிறது. வழுபர்ரம் கொண்ட இந்நூலின் விலை அணு 12. இஃதியற்றினர் "ஞான் காந்தி" "மதிமாலினி" முதலிய நூற்களியற்றிய சே. இராஜு செட்டியாரவர்கள் எம். பி. பி. ஐ.

மெய்கண்டசாத்திர மூலமுமுரையும்:—சுத்தாத்துவித வைதிக சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்குமடங்கிய இம்மெய்கண்ட சாத்திரத்தில் 80-பக்கமடங்கிய 10-பாரங்கள் முதற்சஞ்சிகையாக வெளிவந்திருக்கிறது. முதற்பதிப்பு சில வருடங்கட்கு முந்தியே செலவாகிவிட்டதாலும், இப்போது பல்வைதிக சைவர்கள் விரும்புவதாலும், புத்தகமுழுதும் முடித்து வெளியிடின், ரூபா 6. கொடுத்து வாங்குவது சிலருக்கு இயலாதாகையினாலும், மாதாந்தர சஞ்சிகையாக வெளிப்படுத்தி வருகிறதாகத் தெரியவருகிறது. ஒவ்வொரு சஞ்சிகையின் விலை வி.பி. யுள்பட அணா 8. பனிரண்டு சஞ்சிகையில் முடிவுபெறும். முதற்பதிப்பைக்காட்டிலும் இரண்டாம்பதிப்பில் பல அரிய விஷயக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதனை வெளியிட்டுவருவார் வண்ணக்களஞ்சியம். காஞ்சி-நாகலிங்க முதலியாரவர்கள்.

***

ஆசார சீர்திருத்தம்:—சென்னையிலுள்ள பெண்மணிகள் சிலர் உலகோபகாரமாகத் தங்கள் சகோதரிகள் நாளுக்குநாள் தமிழில் விருத்தியடைந்து நாகரிகமுற்று நல்வழியிலொழுகி ஆன்றோர் ஆசாரம் கைபெற்று வாழும்படி அடிக்கடி சில துண்டுப் பத்திரிகைகளையச்சிட்டுத் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவச்செய்துவருகின்றனர். இதுகாறும் ‘‘ஆசார சீர்திருத்த முறையும் நோக்கங்களும்’’, ‘‘பெண்களுக்குக் கல்வி அவசியமா’’, ‘‘பாலிகை வயதின் மூத்தவர்க்கு மணஞ்செய்தலைத் தடுத்தல்’’, ‘‘பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு’’, ‘‘தமிழ்மொழியும் நம்கடமையும்’’, ‘‘பால்ய விவாகத்தின் பாவங்கள்’’, ‘‘இல்லறமல்லது நல்லறமன்று’’, ‘‘முப்பத்திரண்டு அறங்கள்’’, ‘‘ஒற்றுமை’’, ‘‘குழந்தைகளைப் பேணுதல்’’, பால்ய பெண்களுக்கோர் கடிதம்’’, ‘‘பெண்கல்வி’’ என்ற 12-பத்திரிகைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவை வேண்டுவோர் ‘‘ஆசார சீர்திருத்தம் பத்திராதிபர் வேப்பேரி, சென்னை’’ என்று எழுதி ½ அணா தபால்முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.